

ΕΝΔΕΙΚΤΙΚΕΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΩΝ ΕΞΕΤΑΣΕΩΝ ΤΕΚΝΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΚΑΙ ΤΕΚΝΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΠΟΥ ΥΠΗΡΕΤΟΥΝ ΣΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ ΤΡΙΤΗ 10 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2024 - ΕΞΕΤΑΖΟΜΕΝΟ ΜΑΘΗΜΑ: ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΥ ΣΥΝΟΛΟ ΣΕΛΙΔΩΝ: ΔΥΟ (2)

ΑΔΙΔΑΚΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ

Γ1. Μετάφραση: (Λυσίας, Πρὸς Αἰσχίνην τὸν Σωκρατικὸν χρέως, ἀπόσπασμα 1, 1-2)

Ποτέ δεν θα μπορούσα να διανοηθώ, κύριοι δικαστές, ότι ο Αισχίνης θα τολμούσε να κινήσει εναντίον μου μια τόσο αισχρή δίκη· νομίζω μάλιστα ότι δεν θα μπορούσε εύκολα να διανοηθεί άλλη πιο συκοφαντική από αυτή. Αυτός, κύριοι δικαστές, επειδή χρωστούσε χρήματα με τόκο τρεις δραχμές στον Σωσίνομο τον τραπεζίτη και στον Αριστογείτονα, αφού ήρθε σε εμένα, με παρακαλούσε να μην τον αφήσω να χάσει την περιουσία του εξαιτίας των τόκων. «Ετοιμάζω», είπε, «εργαστήριο αρωματοποιίας· χρειάζομαι αρχικό κεφάλαιο και θα σου φέρνω τόκο εννέα οβολούς για κάθε μνα».

Γ2.

Στον συγκεκριμένο δικανικό λόγο ο ομιλητής κατηγορεί τον Αισχίνη (μαθητή του Σωκράτη), ότι δεν του επέστρεψε ποτέ τα χρήματα τα οποία δανείστηκε. Ο ομιλητής έκανε δεκτό το αίτημα του Αισχίνη να του χορηγήσει δάνειο. Νόμιζε ότι αυτός, επειδή ακριβώς υπήρξε μαθητής του Σωκράτη («**Σωκράτους γεγονόςτα μαθητήν**») και έλεγε πολλά και ηχηρά περί δικαιοσύνης και αρετής, («**περὶ δικαιοσύνης καὶ ἀρετῆς πολλοὺς καὶ σεμνοὺς λέγοντα λόγους**»), ποτέ δεν θα επιχειρούσε ούτε θα τολμούσε να πράξει αυτά που κάνουν οι πιο φαύλοι και οι πιο άδικοι άνθρωποι («**οὐκ ἂν ποτε ἐπιχειρῆσαι οὐδὲ τολμῆσαι ἅπερ οἱ πονηρότατοι καὶ ἀδικώτατοι ἄνθρωποι ἐπιχειροῦσι πράττειν**»). Ο ομιλητής, λοιπόν, θεωρώντας τον μαθητή αντάξιο του δασκάλου του, του Σωκράτη, εξαπατήθηκε από τα λόγια του Αισχίνη, ο οποίος, όμως, δεν εξόφλησε το δάνειο που έλαβε.

Γ3.

1 ζ

2 ε

- 3 γ
- 4 α
- 5 δ
- 6 β
- 7 θ
- 8 η
- 9 ι
- 10 στ

Γ4.

αίσχρὰν: επιθετικός προσδιορισμός στο *δίκην*

ράδιως: επιρρηματικός προσδιορισμός του τρόπου στο *οὐκ ἂν ἐξευρεῖν*

ἀργύριον: αντικείμενο στο *ὀφείλων*

προσελθὼν: επιρρηματική χρονική μετοχή συνημμένη στο υποκείμενο *οὗτος* του ρήματος *ἔδεῖτο* από το οποίο εξαρτάται. Λειτουργεί ως επιρρηματικός προσδιορισμός του χρόνου στο *ἔδεῖτο*

διὰ τοὺς τόκους: εμπρόθετος προσδιορισμός της αιτίας στο *ἐκπεσόντα*

ἀφορμῆς: αντικείμενο στο *δέομαι*

τοιαῦτα: σύστοιχο αντικείμενο στο *λέγοντος*

περὶ δικαιοσύνης: εμπρόθετος προσδιορισμός της αναφοράς στο *λέγοντα*

ποτε: επιρρηματικός προσδιορισμός του χρόνου στο (δυνητικό απαρέμφατο) *οὐκ ἂν ἐπιχειρήσαι*

πράττειν: τελικό απαρέμφατο, αντικείμενο στο *ἐπιχειροῦσι*